

LYRISK RESA I DET INRE

Det lyriska, inre landskapet kan tolkas på flera sätt. Ofta har poeten en personlig infallsvinkel, som gör rörelserna på marken intressant återgivna. Då kan en fokuserad närläsning ge läsaren intensiva intryck, som en upptäcktsresande i ordens rike; som hos Harry Martinsson eller en naturmystiker som Dan Andersson. Båda olika men ändå lika.

Andra ordbehandlare, poeter, kan stå på avstånd, såsom de skådade naturens skiftningar från ett berg eller ett snöpinat fjäll. Ett unikt infall kan också vara att framstå som ointresserad av landskapets rörelser, som Göran Palm; lamslagen och likgiltig inför havets rörelser.

Marie Norin är en ny bekantskap för mig. Hon är bosatt i Göteborg och ger nu ut sin tredje diktsamling med den långa titeln: *"Mellan handen och munnen, halsen är en bro, mellan skallen och bröstbenet."*

Titeln kanske kan ge en viss tolkningsanvisning med orden "mellan skallen och bröstbenet", om jag nu vill anlägga en inre "matris" för associationer. Samtidigt finner jag att samlingen kan sammanfattas i tre huvudord: *resa, tänka, minnas*. Dessa ord pekar vidare till de inre tillstånd, som psykologiskt kan fungera som personliga inre resor, meditativa övningar, eller försök till stämnings- och positionsangivelser.

Diktsamlingen består av fyra längre avdelningar, samt en inledande och avslutande dikt. Avsnitten benämns med tidsbestämningar så t.ex. handlar första fjorton dikterna om en tid mellan sjuttonde maj och fram till och med den tredje december. Det här ger prov på dagbokens reflekterande karaktär. En dagbok, där händelser, möten och stämningar flyter omkring, mer eller mindre strukturerade.

Orden flyter fram i långa meningar, ofta utan skiljetecken. Det visar på en personlig prosalyrik, där poeten kan befinna sig vid havets strand:

Senare: går jag utmed en tröttsam vit och långdragen strand, himlen hänger hotfullt nära, det är tyst, till och med havet är tyst, inspelningar av tystnad, kroppar på långt håll vinkande, man kan se några streck, det kan vara byggnader, träd, fordon.

Texten flyter fram i långa svepande rörelser. Syntaxen är ohämmat okonventionell och formen obunden, men ändå säker med bildrika, svagt metaforiska utvikningar. Då och då bryter en psykoanalytisk hållning in i dikterna. De blir personliga. Det inre själsliga tillståndet tolkas som en dröm, ett fragment, en bit insikt. I den själsliga spegeln framträder diktjaget med en kvinnligt rannsakande attityd. En dikt avslutas med meningen:

"Jag vill inte verka sliten men det är ett krympande som tar allt kraft ur mig."

Marie Norin bjuder in till en lyriskt dämpad resa över själens åkermarker. Resan kan vara anmärkningsvärt anonym, sökande, men ändå kan jag uppleva att jag har tagits till en hållplats, där dramatiken är påtaglig, då "värken i kroppen är utan ord".

Hans-Evert Renérius

Marie Norin: MELLAN HANDEN OCH MUNNEN, HALSEN ÄR EN BRO, MELLAN SKALLENA OCH BRÖSTBENET. Norstedts/Lyrik